

— Toch heerlijk, dat je dit alles zoo ziet en voelt Ik heb dat ook wel gehad als je er dan eenmaal overheen bent, voel je je opeens veel lichter, hè?

Ga maar hoor, Tineke Ga maar naar Greet en der kleine kindje Ik kom vandaag wel 'es even aan en zal morgen de jongens wel hier nemen misschien komt Moeder nog wel een uurtje.

— Dus vin-je 't ook goed? Heusch?

— Ik ga altijd nog méér van je houden, zei hij.

Een uur later liep Tine met de jongens naar de bus.

Nu en dan vroeg ze nog wat aan Karel, die nog weer eens herhaalde, met z'n voorzichtige stem, dat z'n zusje zoo vrééselijk klein was

Glimlachend keek Tine naar hem.

Arme jongen dacht ze. Hij heeft al vroeg zorgen meegemaakt. Soms moest ze over groote plassen heenstappen, voorzichtig balancerend met haar kippensoep, 'n deel van 't kerstmaal, dat ze nu, zoo heel anders dan gisteren, ging offeren in liefde.

Hoe kan een groot mensch — een getrouwd mensch, zich toch zóó vergapen aan den schijn, dacht ze.

Hun sobere, eenvoudige kerstboom, voelde ze niet als excuus.

Haar *hart* was vol geweest van een kleurig, warm-huiselijk feest — vol van zichzelf en Henk — alles had ze onwezenlijk mooi en goed gewild, tot in de natuur toe maar 't Kindeke in de kribbe had ze vergeten

En terwijl ze voortliep, in den stillen, natten wintermorgen, met de jongens, die zwijgend naast haar gingen, bad ze stil om een waren kerstzegen bij Greet en haar kindje.